

**Особливе м'ясо. Як далеко
може зайти людство у
боротьбі за виживання?**

КУПИТИ

Про книгу

Авторка зображує світ, що вийшов за межі етики. Унаслідок епідемії, яка знищила тварин, людство опинилося на межі голоду. Уряди легалізують канібалізм - розведення людей для споживання. Твір досліджує наслідки такого радикального рішення і застерігає від втрати людяності.

Роман-антиутопія вперше виходить в українському перекладі і зацікавить всіх шанувальників гостросюжетної психологічної прози.

Агустіна Бастерріка

ОСОБЛИВЕ М'ЯСО

роман

Переклад з іспанської Вікторії Дорофєєвої

Житомир

«Морфеус»

2025

Б27

УДК 821.134.2(82)'06-31=161.2

Б27

ISBN 978-617-8400-07-1 (укр.)

ISBN 978-617-8400-08-8 (ел. вид.)

Перекладено за виданням:

Bazterrica, Agustina

Clarín Alfaguara : Cadáver exquisito / Agustina Bazterrica. — 1a ed . — Ciudad Autónoma de Buenos Aires : Arte Gráfico Editorial Argentino, 2017. 256 p.

ISBN 978-987-07-3794-0

Бастерріка Агустіна

Особливе м'ясо : роман. — Житомир : Морфеус, 2025. — 252 с.

ISBN 978-617-8400-07-1

«Особливе м'ясо» — світовий бестселер сучасної аргентинської письменниці Агустіни Бастерріки.

Авторка зображує світ, що вийшов за межі етики. Унаслідок епідемії, яка знищила тварин, людство опинилося на межі голоду. Уряди легалізують канібалізм — розведення людей для споживання. Твір досліджує наслідки такого радикального рішення і застерігає від втрати людяності.

Роман-антиутопія вперше виходить в українському перекладі і зацікавить всіх шанувальників гостросюжетної психологічної прози.

УДК 821.134.2(82)'06-31=161.2

© Agustina Bazterrica, 2017 c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria

www.schavelzongraham.com

© Морфеус, макет, 2025

© Дорофєєва В. В., переклад, 2025

© Вознюк А. О., обкладинка, 2025

ПЕРЕХІД

Агустіна Бастерріка — відома аргентинська письменниця, в доробку якої книги: «Вбити дівчинку» (2013), «Особливе м'ясо» (2017), «Негідні» (2023), збірки оповідань «Дев'ятнадцять пазурів і темний птах» (2020).

За твір «Особливе м'ясо» отримала одну з найпрестижніших премій літературного світу Латинської Америки Clarín Novel Prize (2017), після чого твори Агустіни Бастерріки стали відомими міжнародній аудиторії в перекладах 30 мовами. Твір відзначений також нагородою Ladies of Horror Fiction (США) як найкращий роман (2021). Однак, на думку авторки, «виграти премію ще не означає бути хорошим письменником». І цей критичний погляд на всі речі є лейтмотивом її творчості.

Події роману «Особливе м'ясо» розгортаються у світі, що пережив «Перехід»: після смертоносного вірусу GGB м'ясо тварин стало непридатним для споживання, тож людство постало перед загрозою голоду. Тоді уряди відкинули одне з найбільших табу — легалізували канібалізм.

Цю книгу авторка присвятила своєму братові Гонсало Бастерріці. Він є шеф-кухарем і розповів сестрі про рух слоуфуд (англ. slowfood — повільна їжа). Ідея в тому, що їжа має бути свідомим і неквапливим процесом.

Вона дослідила силу-силенну посібників та інструкцій щодо роботи у м'ясній індустрії та прав тварин, літературу про канібалізм, надивилася документальних фільмів про діяльність м'ясної промисловості. Ось її враження: «Дивитися на свиню, яка корчиться і верещить, коли її вбивають, — це відчай. Вбивати її — це відчай. Бачити, як видаляють дзьоби в курей, щоб вони не клювали одне одного через переповненість курників, — це безпорадність». Так, вона дуже в темі; жорстокий «цикл м'яса» описаний у романі абсолютно достовірно. Але припасований до людини — і це вибуховий наративний перехід.

Перекладаючи твір, я дивувалася багатозначності та відносності слів, яку так глибоко відчуває Агустіна Бастерріка. Невипадково

автентичною назвою роману є фраза «Вишуканий труп», що виникла у середовищі сюрреалістів середини 1920-х рр. Йдеться про експерименти зі словом та зображенням — несвідоме творення нових комбінацій, під час яких породжуються неочікувані зв'язки та реальності.

У романі розгортається сюрреалістична дійсність, тож допитливому читачеві роману теж доведеться читати між рядків, навіть між слів, адже «побачене ніколи не збігається зі сказаним». Мова іманентно маскує факти, тому й існують багатозначні, контраверсійні ситуації, незручні запитання, на які ми боїмося відповідати самі собі. А ще мова вербалізує нашу готовність йти на поступки й компроміси. І тоді постає питання: в який момент відбувається цей етичний перехід?

Не кваптеся засуджувати. Дочитайте книгу до кінця і аж тоді поміркуйте, на чиєму боці ви в цій історії.

Вікторія Дорофєєва, перекладачка

Моєму брату Гонсало Бастерріці

Побачене ніколи не збігається зі сказаним.

Жіль Дельоз

Вони виїдають мені мізки, п'ють сік із мого серця і розповідають казки на ніч.

Patricio Rey y sus Redonditos de Ricota

ОДИН

... і вираз його був настільки людським, що мене охопив жах...

Леопольдо Лугонес

1

Півтуша. Апарат для оглушення. Лінія забою. Мийка для худоби. Ці слова з'являються в голові і гатять по ньому. Вони його ламають. Однак є не тільки слова. Ще є кров, стійкий запах, дії на автоматі, без роздумів. Думки вдираються до голови посеред ночі, вони захоплюють зненацька. Він прокидається, а все тіло вкрите потом: ще один день, коли людей поведуть на забій.

«Ніхто їх так не називає», — думає він, поки запалює цигарку. Він їх так не називає, коли мусить пояснити новому працівнику, що таке «цикл м'яса». За це його можуть арештувати, навіть відправити до Міської скотобійні й переробити. Доречніше було би сказати «вбити», але це слово заборонене. Поки він скидає із себе промоклу футболку, то намагається викинути з голови докучливу думку, що вони — люди, яких вирощують на м'ясо, як тварин. Підходить до холодильника і наливає собі крижаної води. Повільно п'є. Мозок попереджає його: є слова, які маскують справжній світ.

Правильні слова, цензурні.

Законні.

Прочиняє вікно — спека душить. Він курить і вдихає тихе нічне повітря. З коровами і свиньми було просто. Він навчився цієї справи на м'ясокомбінаті «Кипарис» — власність батька, яку син отримав у спадок. Звісно, від вереску поросяти, якого перевертали догори дригом, кров стигла в жилах, але там використовували захисні навушники, а згодом ці звуки перетворювалися на фоновий шум. Зараз він — права рука керівника, тож мусить контролювати і готувати нових працівників. Навчати вбивства — це навіть гірше, ніж вбивати. Він висуває голову з вікна. Вдихає застояне, пекуче повітря.

Він хотів би знеболитися і жити, нічого не відчуючи. Діяти на автоматі: дивитися, дихати — і край. Бачити все, знати, але не говорити. Та спогади не зникають, вони лишаються тут.

Багато для кого явище, яке у ЗМІ так послідовно називають «Переходом», вже стало нормою. Однак не для нього: він знає, що це слово не здатне описати відповідний короткий і безжальний процес. Воно підсумовує і каталогізує незбагненне поняття. Пусте слово.

Зміна, трансформація, поворот — синоніми, які, здавалося б, мають однакове значення, але вибір будь-якого з них підтверджує особливий погляд на цей світ. «Усі вже звикли до канібалізму», — думає він. Канібалізм — ще одне слово, через яке у нього можуть виникнути серйозні проблеми.

Він пам'ятає, як повідомили про існування вірусу GGB. Масова істерія, самогубства, страх. Не можна було продовжувати їсти м'ясо тварин, бо воно заражене смертельним для людей вірусом. Такою була офіційна версія. «Слова, які мають необхідну вагу, щоб коригувати нас, щоб придушити будь-які питання», — думає. Босими ногами він ступає по квартирі. Після появи GGB світ змінився безповоротно. Випробовували різні вакцини й антидоти, але вірус не піддавався і мутував. Він пригадує статті, в яких йшлося про веганську помсту, або про акти насильства над тваринами; як медики по телебаченню пояснювали, чим можна заповнити нестачу білків, чи як журналісти підтверджували, що проти тваринного вірусу не існує ліків. Він зітхає і запалює нову цигарку.

Удома він сам. Дружина переїхала до своєї матері. Він уже не сумує за нею, хоча вдома панує якась пустота, яка не дає йому заснути і непокоїть. Бере книгу з полиці. Спати вже не хочеться. Вмикає світло і сідає читати, але згодом вимикає. Торкається шраму на руці. Це давній рубець, уже не болить. Від свині. Він був дуже молодий, ще початківець, і думав, що м'ясо не треба поважати, аж доки це м'ясо не вкусило його, а відтак ледь не відірвало руку. Бригадир і решта аж падали зі сміху. Казали, що він пройшов посвяту. Батько промовчав. Після цього укусу на нього перестали дивитися як на сина власника і він став частиною групи. «Немає більше ні групи, ні м'ясокомбінату „Кипарис”», — думає він.

Бере свій телефон. Три пропущені дзвінки від тещі. Жодного від дружини.

Вирішує прийняти душ, бо ця спека є нестерпною. Пускає воду в душі і підставляє голову під холодний струмінь. Йому хочеться стерти ті далекі образи, ті докучливі спогади. Купи спалених живцем котів і собак. Одна подряпина від них — і тобі смерть. Запах спаленого м'яса ще тижнями чувся у повітрі. Він пам'ятає тих людей у жовтих скафандрах, які ночами нищпорили районами і спалювали всіх тварин

на своєму шляху.

Холодна вода стікає спиною. Він опускається на підлогу душу. Повільно хитає головою, але забути не може. З'явилися цілі групи, які таємно почали вбивати і їсти людей. Преса висвітлила один випадок: сусіди організовано напали на двох безробітних болівійців, четвертували їх і засмажили. Коли він прочитав цю новину, то йому мороз побіг по шкірі. Це був перший публічний скандал, і саме після нього у суспільстві виникла ідея: хай там як, але м'ясо — це м'ясо, і байдуже, звідки воно походить.

Він підіймає голову, щоби вода омила обличчя. Хоче, щоби ці струмені вимили все з думок. Але знає: ці спогади лишаться назавжди. У деяких країнах масово почали зникати емігранти. Емігранти, маргінали, бідняки. Їх переслідували і зрештою віддавали на забій. Коли мільйонна індустрія, яка перебувала в замороженому стані, натисла на уряд, це діло узаконили. Прийняли положення про м'ясокомбінати й правила. Незабаром людей почали вирощувати, як худобу, щоби задовільнити шалений попит на м'ясо.

Виходить з душу і ледь витирається. Дивиться на себе в дзеркало: під очима темні кола. Він притримується теорії, про яку вже намагалися говорити; але тих, хто робив це публічно, змусили замовкнути. Один авторитетний зоолог, який у своїх статтях називав вірус штучним створінням, загинув унаслідок нещасного випадку. Він певен, що це така собі інсценізація, щоби зменшити надмірну кількість населення. Уже тоді подійкували про нестачу ресурсів, коли він почав щось розуміти. Він пам'ятає сутички у таких країнах, як-от Китай: там люди вбивали одне одного через перенаселення, проте у жодному медіа не говорили про цю новину під таким кутом. Зате його батько казав, що планета врешті колись лопне: «Ця планета у будь-яку мить може розірватися. Побачиш, сину, або все розіб'ється на друзки, або ми всі вимремо від якоїсь пошесті. Ти поглянь, як у Китаї вже починають вирізати одне одного через те, що їх багато — не стає на всіх місця. І там, навіть там ще можна знайти якийсь закуток. Але врешті-решт ми залишимося без води, без їжі, без кисню. Усе йде під три чорти». Він дивився на батька з якимось жалем — думав, що це просто старечі вигадки. Але тепер він знає: батько мав рацію.

Така зачистка принесла й деякі переваги: зменшення кількості

населення, бідності, а ще нині вони мають м'ясо. Ціни вирости, але також із шаленою швидкістю росте й ринок. Проводилися масові протести, голодні мітинги, організації захисту прав людини надсилали скарги. Але водночас виходили статті, дослідження і новини, які змінювали суспільну думку. Престижні університети підтверджували, що для життя нам потрібен тваринний білок; медики запевняли, що в рослинних білках немає усіх життєво необхідних амінокислот; експерти стверджували, що зменшилися викиди газів, однак зросли випадки недоїдання; у журналах писали про темну сторону овочів. Вогнища протестів потроху згасли, та ще й досі трапляються смерті, причиною яких у ЗМІ називають тваринний вірус.

Спека душить. Він голяка виходить на веранду свого будинку. Повітря застигло. Вмощується на парагвайський гамак і намагається заснути. Знову і знову пригадує одну рекламу. У ній вродлива жінка у стриманому одязі подає своїм трьом дітям і чоловікові вечерю. Тоді дивиться у камеру і каже:

— Я годую свою родину особливим продуктом. Це те ж саме м'ясо, але ще смачніше.

Всі усміхаються і їдять. Уряд, його уряд, вирішив наділити цей продукт новим значенням. Людське м'ясо тепер називають «особливим». Це вже не просто «м'ясо», а «особлива вирізка», «особливі реберця», «особливі нирки».

Він не називає його особливим м'ясом. Використовує технічну лексику, щоби звертатися до людської особини, яка, однак, ніколи не стане особистістю, — вона завжди буде продуктом. Він може згадати у розмові кількість туш, які потрібно обробити, партію м'яса, яка чекає на нього на майданчику для вивантаження, лінію забою, яка мусить працювати в постійному впорядкованому ритмі, екскременти, які продаються як добриво, субпродуктовий цех. Називати їх людьми заборонено, бо так вони набувають важливості, — їх називають продуктом, або м'ясом, або їжею. Усі, крім нього, — він узагалі хотів би не використовувати щодо них жодної назви.

Дорога до дубильні завжди видається йому довгою. Це прямий шлях по землі — кілометри й кілометри пустих полів. Раніше тут паслися корови, вівці, коні. А тепер немає нічого, принаймні на перший погляд.

Лунає телефон. Він спиняється на узбіччі і приймає дзвінок від тещі. Каже, що не може зараз говорити, бо за кермом. Вона говорить тихо, пошепки. Каже, що Сесилії вже краще, але їй треба ще трохи часу, тож поки що вона повернутися не може. Він не відповідає. Теща кладе слухавку.

Дубильня пригнічує його запахом стічних вод із домішками волосся, землі, олії, крові, відходів, жиру та хімікатів. А ще присутністю пана Урамі.

Довколишній пустельний пейзаж змушує його пригадати і ще раз запитати себе: а чому він продовжує тут працювати? Після закінчення коледжу він лише рік пропрацював на м'ясокомбінаті «Кипарис». Потім вирішив вивчати ветеринарну справу, а батько зрадив і підтримав вибір сина. Та незабаром спалахнула епідемія тваринного вірусу. Він повернувся додому, бо батько збожеволів. Лікарі діагностували йому старечу деменцію, але він знає: батько просто не переніс Переходу. Багато людей дозволили тяжким формам депресії забрати у них життя, ще дехто втратив зв'язок із реальністю, а хтось просто скінчив усе самогубством.

Він бачить вивіску «Дубильня Хіфу. 3 км». Її власник, пан Урамі, японець, який ненавидить увесь світ, але надзвичайно любить шкіру.

Поки він їде вздовж самотньої дороги, повільно хитає головою, бо не хоче згадувати, але згадує все одно. Як тато говорив про книги, які оберігають його вночі, як звинувачував сусідів, що вони працюють вбивцями на повну ставку, як він танцює зі своєю мертвою дружиною, як загубився серед поля у самому спідньому і співав національний гімн якомусь дереву, як його забрали до будинку для літніх людей. Далі продаж м'ясокомбінату, щоби сплатити борги і не втратити будинок. І відсторонений погляд батька під час відвідин, яким той дивиться під час кожної зустрічі.

Він заходить до дубильні і відчуває удар у груди. Це запах хімікатів, які зупиняють процес розкладання шкіри. Чад навколо змушує

задихатися. Усі працюють у цілковитій тиші. Спочатку вона може здатися майже неземною, така собі тиша-дзен¹. Але причина її — пан Урамі, який пильнує за всім з висоти свого кабінету. Він не тільки виглядає звідти і контролює своїх працівників, а ще й зусібіч установив камери.

Він підіймається до робочих кабінетів. Йому ніколи не доводиться чекати. Його незмінно зустрічають дві секретарки-японки, які без запитань приносять йому червоний чай у прозорій чашці. Пан Урамі не просто дивиться на людину навпроти — він її вимірює. Завжди з посмішкою. Складається враження, що коли пан Урамі дивиться на тебе, то насправді намагається вирахувати, скільки метрів чистої шкіри йому вдасться отримати, якщо зараз він тебе оглушить, зніме шкіру і відділить від м'яса прямо на місці.

У нього простий та елегантний кабінет, але на стіні висить дешева репродукція фрески “Страшний суд” Мікеланджело. Він її бачив уже багато разів, проте лиш сьогодні помічає на ній персонажа, який тримає у руках здерту шкіру. Пан Урамі слідкує за його поглядом, дивиться на його спантеличений вираз і, вгадуючи його думки, каже, що це Святий Варфоломій, мученик, з якого здерли шкіру. І що ця деталь здається йому дуже колоритною. Він киває, не кажучи жодного слова, бо йому така деталь видається зайвою.

Пан Урамі говорить, декламує, ніби розкриває величезній аудиторії якісь неосяжні істини. Губи його блищать від слини, рот — як у якоїсь риби чи жаби. Є у ньому якась вогкість і виверткість. Є в натурі пана Урамі щось вужаче. Йому лишається просто мовчки дивитися, бо насправді цю промову він чує під час кожного візиту. На думку спадає, що пану Урамі просто потрібно підтверджувати дійсність словами, ніби ці слова здатні створювати і підтримувати світ, у якому той живе. Про все це він думає мовчки, і повільно стіни кабінету починають зникати, підлога розчиняється, а секретарки-японки тонуть у повітрі, випаровуються. Він так думає, бо жадає цього, але такого ніколи не станеться, бо пан Урамі говорить про числа, про нові хімікати і фарбники, які випробовує. Пояснює йому (хоча це й так відомо) як складно зараз працювати з новим продуктом і що він сумує за коров'ячою шкірою. Хоча, додає пан Урамі, людська шкіра за природою своєю більш ніжна, бо має дрібнішу текстуру. Тоді піднімає

слухавку і каже щось японською. Заходить одна із секретарок із величезною текою в руках. Він розгортає її і показує різні види шкіри. Торкається до них так, ніби перед ним якісь реліквії. Пояснює, як позбутися дефектів від ран, які об'єкт може отримати під час транспортування, і що така шкіра більш делікатна. Він дивиться на теку. Це вперше її йому показують. Пан Урамі підносить її ближче, але він її не торкається. Пан Урамі вказує пальцем на дуже білу шкіру з клеймом і говорить: такі шкіри коштують найдорожче, але йому довелося відкинути великий їх відсоток через глибокі рани. Повторює, що приховати можливо тільки поверхневі пошкодження. Каже, що він зібрав матеріали в цій теці спеціально для нього, щоб він показував їх працівникам м'ясокомбінату й розплідника, щоби вони розуміли, з якою шкірою треба бути обережнішими. Зупиняється і дістає з шухляди картонку. Передає йому і каже, що вже надіслав новий дизайн, але ще потрібно удосконалити його, бо важливий розріз під час білування. Через погано зроблений надріз марнуються метри шкіри, тож розріз мусить бути симетричним. Пан Урамі знову підіймає слухавку. Заходить секретарка із прозорим чайником. Пан Урамі робить один жест, і секретарка доливає чай. Він не хоче пити, але п'є. Слова пана Урамі звучать виважено, злагоджено. Із них будується цілий маленький світ: контрольований і помережаний тріщинами. Цей світ може обвалитися від єдиного необачного слова. Він говорить про неабияку важливість машини для зняття шкіри: якщо погано її налаштувати — вона рватиме матеріал, і ту свіжу шкіру, яку йому надсилають із м'ясокомбінату, слід інтенсивніше охолоджувати, щоби полегшити подальший процес відділення м'яса. І що потрібно зволожувати шкіру, щоби вона не пересихала і не тріскалася. І що потрібно поговорити з працівниками розплідника, бо вони не слідкують за водним режимом, і що оглушувати особину потрібно чітким рухом, бо якщо забити її неохайно, то потім на шкірі це помітно, і вона твердне, і з нею стає тяжче працювати, бо, додає пан Урамі, «на шкірі відбивається абсолютно все, це найбільший орган нашого тіла». Цю фразу він промовляє іспанською з надмірною артикуляцією, а посмішка не сходить з його губ. На цих словах закінчуються всі промови, а тоді западає багатозначна мовчанка.

Він знає, що не мусить нічого казати, просто кивати; проте

лишаються слова, які гупають у його мозку, які накопичуються і ранять. Він хотів би сказати, що це звірство, недолугість, перебір, садизм. Він хотів би, щоб ці слова розірвали посмішку пана Урамі, щоб вони розітнули цю впорядковану тишу, стисли повітря до такого стану, щоби задушити їх.

Але він мовчить і посміхається.

Пан Урамі ніколи не супроводжує його до виходу, проте цього разу спускається з ним. Перед виходом вони зупиняються біля ємності для вапнування. Пан Урамі наглядає за працівником, що опускає туди шкіру, на якій ще лишилося волосся. «Певно, ці прийшли з розплідника, — думає він, — бо з холодильника шкіри надходять повністю очищені». Пан Урамі робить один жест. З'являється наглядач і починає кричати на робочого, який відділяє від м'яса ще свіжу шкіру. Схоже, він робить усе не так. Щоби виправдати очевидну недбалість працівника, наглядач намагається пояснити панові Урамі, що в машині для зняття м'яса зламався вал, а робочі не звикли до ручного білування. Пан Урамі перебиває його ще одним жестом. Наглядач схиляє голову і йде.

Потім вони разом доходять до дубильного барабану. Пан Урамі зупиняється і каже, що він хоче працювати з чорними шкірами. Одна фраза, без жодних пояснень. А він бреше і відповідає, що скоро вони матимуть таку партію. Пан Урамі киває головою і прощається.

Щоразу, як він виходить із цієї будівлі, йому хочеться закурити цигарку. До нього завжди підходить якийсь робітник і розповідає жахливі речі про пана Урамі. Ходять чутки, що ще до Переходу пан Урамі вбивав і знімав із людей шкіру, що стіни в нього вдома перекриті людською шкірою, а в підвалі він тримає людей, і йому приносить величезне задоволення живцем їх білувати. Він не розуміє, для чого робітники йому це все розповідають. Він думає, що все може бути, але єдине, що відомо напевне: у бізнесі пана Урамі царює страх, і це працює.

Покидає дубильню і відчуває полегшення. Ще раз запитує себе: навіщо він цим займається? Відповідь завжди одна. Він розуміє, чому береться за цю роботу. Бо він найкращий і за це йому чимало платять; він не вміє робити нічого іншого, і цього вимагає здоров'я його батька.

Часом на себе доводиться звальювати весь тягар цього світу.

3

Вони співпрацюють із кількома розплідниками, проте для циклу м'яса він обирає лише тих постачальників, котрі здатні запропонувати більшу кількість поголів'я. Раніше вони співпрацювали з розплідником Геррери Іраоли, але погіршилася якість продукту. Деякі екземпляри прибували в дуже агресивному стані, а чим більше агресії, тим тяжче їх оглушити. Розплідник Тода Вольделіга він відвідав ще тоді, коли треба було завершити першу операцію, однак дотепер він ніколи не залучав його до циклу м'яса.

Перед тим як зайти досередини, телефонує у пансіонат до тата. Слухавку бере Неліда — жінка, яка з надмірним запалом займається речами, які їй насправді не стосуються. Вона говорить електричним голосом, та під ним вчувається втома, яка роз'їдає жінку, яка її пожирає. Вона каже, що з татом усе гаразд. Називає його доном Армандо. Він відповідає, що скоро приїде в гості і що вже переказав гроші за цей місяць. Тоді Неліда:

— Мій хороший, не хвилюйся, любий, стан дона Армандо стабільний. Є певні дрібнички, але все стабільно.

Він запитує, чи під «дрібничками» вона має на увазі ті напади. А вона відповідає, що не варто перейматися, немає нічого такого, з чим неможливо було би впоратися.

Кладе слухавку і на кілька хвилин затримується в машині. Шукає телефон сестри. Збирається зателефонувати їй, але передумує.

Заходить до розплідника. Його власник, Гринго², просить вибачення. Приїхав один німець, який хоче придбати важливий екземпляр, і власник мусить показати йому розплідник, бо той нічого не розуміє, він у цьому бізнесі новачок, бо на нього все так несподівано звалилося, тож він приїхав без попередження. Він відповідає, що нічого страшного, що він може скласти компанію.

Гринго — неповороткий чолов'яга. Ходить так, ніби повітря для нього занадто густе. Врізається в людей, у предмети. Пітніє. Сильно.

Коли він познайомився із Гринго, то подумав, що дарма почав співпрацю із цим розплідником. Але той виявився здібним чоловіком і саме він — один із небагатьох — зумів вирішити певні проблеми з

поголів'ям. У нього такий розум, що не потребує жодних удосконалень.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ